

раходче. Отъ нашия колосъ спуснаха едно вжже, паракходчето се припаса съ него и почна да ни обраца назадъ. Слѣдъ двадесетъ минути лѣсна прѣдъ насъ Хавръ и мъглата като че моментално изчезна. И глѣдайте, ние сме били прѣдъ самия Хавръ, пъкъ се въртимъ изъ мъглата цѣли часове! Бѣдния, бѣдния Хавръ! Колко заспалъ, колко мъртавъ ми се показва той сега, слѣдъ трѣскавия, слѣдъ бѣсния, слѣдъ величественния, слѣдъ жадния Нью-Йоркъ!

Долу Нью-Йоркъ! Долу! Да живѣе Парижъ! Урра-а! Ето го града на градоветъ, ето пулса на челоувѣчеството! Тукъ се стремятъ и Нью-Йоркъ, и Лондонъ, и Берлинъ, и Петербургъ! . . . Да взема да ви описвамъ впечатления си отъ Парижъ!! Покорно благодаря! Я да исправя нѣкогого отъ васъ надвечеръ на Place de l'Etoile, отъ която се прѣскаатъ като лъчи отъ Триумфалната Арка дванадесетъ булевара и да го накарамъ да ми опише картината, която прѣдставлява Avenue des champs Elysées, съ Place de la Concorde, Tuileries, Лувръ! Или да опише Латинския кварталъ! Или голѣмитъ булевари вечерно врѣме! Или вида отъ върха на Ейфеловата кула! . . . То за описванье и дума не може да бѣде, ами знаете ли какво? Дайте си дума отъ сега и вземете мѣрки, па прѣзъ лѣтото на 1900 година, ако даде Господъ животъ и здравье, да потеглимъ за всемирното парижско изложение съ цѣлъ тренъ, както ходихме въ Прага, па ще видите, какво нѣщо е Парижъ....

Но да прѣскочимъ за малко до Лондонъ. Прѣзъ 1889 г., въ врѣме на парижското всемирно изложение, не се възползувахме отъ случая, сега да не повтаряме грѣшката. Доктора не иска да чуе за Лондонъ, той замина направо за България;